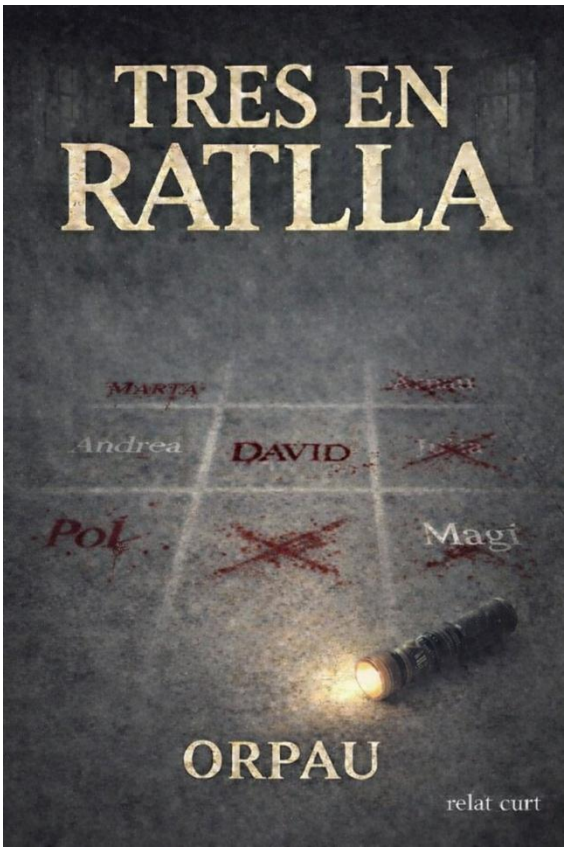
ORPAU

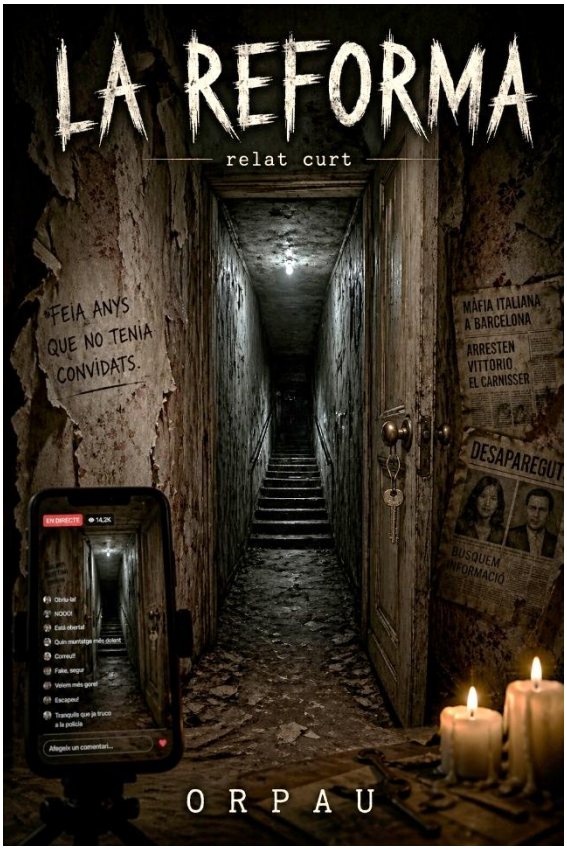
Li ho dono al dimoni per caritat

RELAT CURT

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT

LI HO DONO AL DIMONI PER CARITAT

© 2026 ORPAU.

El contingut de **LI HO DONO AL DIMONI PER CARITAT** està protegit per drets d'autor.

Es permet la compartició sense finalitat comercial sempre que se citi l'autoria i no es modifiqui el contingut.

Per a qualsevol altre ús, cal autorització prèvia.

Visc sol des de fa tres anys.

No és que m'hi hagi acostumat; simplement és que, amb el temps, he après a conviure amb el silenci. Tot i que encara em costa no tenir ningú a qui explicar com ha anat el dia quan torno a casa. Però, en fi, és el que hi ha.

La meva mare va morir fa tres anys i no puc ni tan sols recordar-ho sense notar un nus a la gola. L'altre dia un company de feina em va dir que estigués tranquil, que el temps ho cura tot. Quina frase! Depèn del que ha de curar, no et fot!

Des d'aleshores visc al meu pis, a la ciutat, i procuro no pensar gaire en la casa on vaig créixer.

La casa de la mare.

Fa tres anys que està tancada.

I avui hi he de tornar.

No em venia gens de gust, la veritat. De fet, si depengués de mi, no hi tornaria mai més. Cada habitació té olors o records d'aquells que no vols oblidar, però tampoc reviure. Perquè fan mal. La cuina, per exemple, em recorda els diumenges al migdia; el passadís, les nits en què tornava tard i intentava no fer soroll; el menjador, la veu de la mare preguntant-me si volia cafè encara que fossin les deu de la nit.

Però la casa s'ha de vendre.

Ningú no hi anirà a viure i no té sentit mantenir-la tancada. És massa vella, necessita una feinada que no estic disposat a assumir —que tampoc podria— i, després de tres anys sense que ningú hi entri, segur que està pitjor.

Abans, però, s'ha de buidar.

He contractat una empresa perquè faci una primera revisió i em prepari un pressupost. Ells s'enduran els mobles; jo, la resta: els llibres, la roba, les fotografies... tot és responsabilitat meva. No sé com m'ho faré per decidir què llenço, què em quedo i què dono.

Només de pensar-ho ja m'estresso.

Tota la nit que he donat voltes a com em sentiria quan la tornés a veure i, ara que la tinc davant, somric. Està feta pols, sí, però conserva el seu encant. Hi veig pintura aixecada en alguns punts i moltes males herbes menjant-se el camí d'entrada. Persianes trencades. La barana del pis de dalt fluixa... havia fet curt imaginant-me la feinada.

Aparco davant la casa. No són ni les deu del matí.

Agafo les claus de dins de la bandolera i respiro profundament abans de baixar del cotxe.

Fa tres anys que no hi poso els peus i avui m'hi hauré de quedar fins al vespre o, potser, fer-hi nit.

A veure com va...

Obro la porta amb cura. Una forta olor de tancat em ve a rebre: la típica barreja de pols, fusta vella i humitat que s'acumula a les cases que passen massa temps tancades.

Encenc el llum del rebedor.

La bombeta triga un instant a il·luminar-se i, quan finalment ho fa, descobreixo que gairebé tot és exactament com ho vaig deixar.

Gairebé.

El paraigua continua dins el gerro alt de ceràmica que hi ha al costat de l'armari. El mirall de la paret té una capa fina de pols que el fa tornar mig opac. Sobre la tauleta hi ha el bol de fusta on la mare deixava les claus, les monedes i qualsevol cosa que no sabia on posar.

M'hi acosto.

Hi ha tres monedes, un botó, un trosset de paper doblegat i una clau petita, que ara mateix no sabria dir d'on és.

L'agafo entre els dits.

És una clau antiga, fosca, d'aquelles que ja no es fan. Té el metall gastat i una mica d'òxid al voltant de l'anella.

Durant un moment penso que ha de pertànyer a algun armari.

La torno a deixar al bol.

—Ja ho miraré després.

Parlar en veu alta em fa sentir una mica ridícul, però també m'ajuda a trencar el silenci.

Deixo la jaqueta sobre una cadira i obro les persianes del menjador. Sembla més petit del que recordava.

M'acosto al moble de la televisió. Encara hi ha els mateixos llibres, col·locats sense cap ordre aparent. La mare no suportava que li diguessin que tenia una biblioteca desordenada. Segons ella, no estava desordenada; simplement els llibres tenien un sistema que només ella coneixia.

Somric.

Després obro el primer calaix.

Hi ha factures antigues, piles gastades, manuals d'aparells que ja no existeixen i un grapat de fotografies antigues.

Les trec totes i les deixo damunt la taula del menjador. Amb la mala sort, però, que no calculo bé i van a terra.

M'ajupo a recollir-les bufant. Aquesta no és una bona manera de començar la feina.

Les vaig agafant una a una mentre les repasso ràpidament.

N'hi ha una que em crida especialment l'atenció. Soc jo amb set o vuit anys. Estic assegut a terra, vora el llac que hi ha darrere la casa, amb els genolls plens de fang. Al meu costat hi ha la mare, molt més jove del que la puc arribar a imaginar.

No recordo aquell dia, però hi ha tantes coses de quan era petit que he esborrat.

Torno a deixar la fotografia amb les altres.

A mig matí ja tinc tres piles damunt la taula: una per llençar, una per guardar i una tercera, la més gran, per decidir més endavant.

I no em sorprèn que sigui així. Sempre he estat incapaç de llençar res.

Ara toca el dormitori.

Després de deixar una altra caixa plena al menjador, entro al seu dormitori. La porta grinyola lleugerament i, només de sentir aquell soroll, se'm posen els pèls de punta. Tot sembla haver quedat aturat en el temps.

El llit encara està fet, amb la manta de color beix doblegada als peus tal com la mare acostumava a deixar-la. Sobre la tauleta de nit hi ha un llibre obert boca avall. M'hi acosto gairebé sense adonar-me'n i el giro per veure'n la coberta. La mare llegia molt i sempre tenia algun llibre començat.

Sospiro deixant-ho tot a lloc.

Obro l'armari i començo a treure la roba. Els vestits, els jerseis i els abrics continuen perfectament ordenats. Els vaig plegant amb cura i els vaig col·locant dins de les caixes que he portat del pis.

És una feina molt lenta. Potser per això, quan miro el rellotge, ja passen de les dotze.

Estic cansat. No he hagut de fer gaire esforç; així i tot, remenar i classificar tants records em passa factura.

Vaig a la cuina i obro una de les finestres. L'aire fresc entra de cop i mou lleugerament les cortines. Em preparo un cafè amb la cafetera vella que, sorprenentment, encara funciona i m'assec a la mateixa cadira on, de petit, feia els deures mentre la mare cuinava. Durant uns instants tinc la sensació que tot just ha sortit de l'habitació i que tornarà a aparèixer per preguntar-me si vull una altra galeta.

Em quedo amb la tassa entre les mans i escolto la casa. No se sent res de l'exterior. Ni cotxes, ni veus, ni el soroll d'algun veí que fa feines. Només el tic-tac constant del rellotge de la cuina, que marca les 12:07.

Miro l'hora i somric lleument.

Igual que la cafetera, funciona. Però no em xoca gens, ja que la mare sempre deia que aquell rellotge duraria més que tots nosaltres.

Bec un glop de cafè i, sense cap motiu aparent, torno a mirar cap al passadís.

La porta del dormitori està oberta.

Arrufo el front.

Recordo haver-la deixat tancada abans d'anar a la cuina. I ho recordo bé, perquè he pensat que d'aquesta manera quedava marcada com a feina enllestida.

Deixo la tassa sobre la taula i torno al passadís.

Quan arribo davant de la porta, m'hi aturo. A l'interior, tot sembla igual que abans: el llit, l'armari, la tauleta de nit i el llibre que la mare llegia. No hi ha res que justifiqui la incomoditat que començo a sentir.

I no és fins que passo la mirada pel llibre que me n'adono.

Hi ha una capsa de fusta que abans no hi era.

És petita, rectangular i d'un color fosc, amb les cantonades gastades i la superfície plena de ratllades. Fa la impressió d'haver estat guardada durant molts anys en algun calaix o armari.

La miro una estona abans d'agafar-la.

I és llavors que em passa una cosa que em costa d'entendre o explicar.

La reconec.

No sé d'on, ni quan l'he vista, però tinc la certesa que aquella capsa ha format part d'algun moment de la meva vida. La giro entre les mans, busco algun pany o algun mecanisme, però no n'hi ha cap. Només cal aixecar la tapa.

Ho faig.

A dins hi ha uns quants objectes petits: una baldufa de fusta, dues bales de vidre, un botó blau, una fotografia doblegada i una clau antiga.

Em quedo mirant-la.

És exactament igual que la que he trobat aquest matí dins del bol del rebedor… o potser és la mateixa… me l'he posat a la butxaca sense pensar-hi?

—No, recordo perfectament haver-la deixat al bol.

Ho agafo tot, clau inclosa, i torno al menjador. Quan hi arribo, vaig a buscar la clau del bol.

Però no hi és.

Estic del tot segur que l'he deixada allà i també que era molt semblant a la que tinc ara a la mà.

—Idèntiques, diria jo.

No entenc res.

Torno a mirar dins de la capsa i descobreixo que, sota la fotografia doblegada, hi ha un petit tros de paper.

L'agafo amb cura. El paper està groguenc i les vores s'han enfosquit amb els anys. Només hi ha una frase escrita al mig.

No necessito llegir-la dues vegades.

Reconec immediatament la lletra de la mare.

LI HO DONO AL DIMONI PER CARITAT.

Em quedo mirant la frase durant una estona, amb el paper entre els dits. No és que no l'entengui; el que em desconcerta és reconèixer-la. La mare la deia de tant en tant, sobretot quan perdia alguna cosa per casa i, després d'haver remenat calaixos i armaris sense èxit, acabava donant-se per vençuda. «Li ho dono al dimoni per caritat», deia amb aquella manera seva de parlar, mig seriosa i mig divertida, com si realment hi hagués algú a qui pogués confiar els objectes que no trobava. Després continuava buscant i, tard o d'hora, les ulleres apareixien damunt de la tauleta, les claus dins d'una butxaca o aquell paper que necessitava just sota una pila de revistes.

Quan era petit, jo em prenia la dita seriosament. Recordo haver-li preguntat una vegada què passava si el dimoni acceptava la caritat, i ella va riure nerviosament abans de contestar-me que no l'acceptava mai, perquè el dimoni no volia que ningú li regalés res. Segons ella, per això les coses sempre acabaven tornant. Jo devia tenir deu anys i em va semblar una explicació perfecta.

Deixo el paper damunt de la taula i agafo la fotografia que hi ha al costat. És antiga i està una mica corbada per la humitat. La mare hi apareix asseguda davant de la casa i jo soc al seu costat. Devia tenir quatre o cinc anys. Tots dos mirem la càmera. Com que, lògicament, no recordo el moment, la giro esperant trobar-hi una data o alguna anotació, però al darrere només hi ha una taca fosca en una de les cantonades.

No hi ha res.

Amb un sospir, la torno a posar dins la capsa i tanco aquesta, quedant-me amb la clau.

La resta de la tarda passa ràpida i tranquil·la. Omplo unes quantes caixes més i separo la roba de la mare que donaré a una associació.

Cada cop hi ha menys llum i això fa que, per primera vegada, comenci a veure la casa tal com és: vella i atrotinada. No pagaria ni per passar-hi la nit.

A les sis decideixo plegar; l'endemà serà un nou dia. La veritat és que no pensava que buidar la casa seria tan esgotador, però és que cada racó té la seva història i tots han de cabre dins d'una capsa. No em vull deixar res.

Agafo la jaqueta i, quan busco les claus del cotxe damunt la taula del menjador, no les trobo. Estic gairebé segur que les duia a la mà quan he entrat a casa i que després les he deixat allà.

Al principi no hi dono gaire importància. Penso que potser estic equivocat i que, amb l'emoció de la tornada, he fet un gest automàtic i les he deixat damunt d'algun moble. Així que començo a buscar-les mentre repasso mentalment els llocs on he estat durant la tarda. Miro al menjador, a la cuina, dins de les caixes i fins i tot al dormitori de la mare. Com més estona passa, però, més em molesta no recordar on les he posat.

I és llavors quan em torna al cap la frase que he trobat dins de la capsa.

Em fa somriure la coincidència.

—LI HO DONO AL DIMONI PER CARITAT.

Ho dic en veu alta, més per riure'm de mi mateix que no pas perquè hi cregui. Durant uns segons em quedo esperant, com si realment pogués passar alguna cosa, però l'única resposta és el tic-tac llunyà del rellotge de la cuina.

Continuo buscant i, al cap d'uns minuts, les trobo al bol de fusta del rebedor.

Em quedo quiet davant seu.

No només no recordo haver-les deixat allà sinó que, a més, no fa ni deu segons no hi eren. I n'estic segur, perquè ho he mirat.

Surto de la casa i tanco amb clau. Abans de pujar al cotxe miro la façana i, durant un instant, em sembla que hi ha alguna cosa estranya en una de les finestres del pis de dalt, com si algú hagués apartat lleugerament la cortina. Quan torno a mirar, però, no hi ha res.

Sembla ben bé la típica imatge en una pel·lícula de terror.

Movent el cap, pensant encara en el clixé, intento posar en marxa el cotxe.

Res. Només el soroll d'un motor afònic.

Ho intento un parell de vegades més, però, no hi ha manera. No s'encenen ni els llums.

Dono un parell de cops al volant. No pot ser. No em vull quedar aquí a passar la nit.

—I, com sempre, sense cobertura.

Llenço el mòbil al seient del costat i baixo del cotxe, resignat. No puc trucar a una grua ni a ningú que em pugui auxiliar. El telèfon de la casa el vaig donar de baixa tan bon punt es va morir la mare i el veí més proper és a més de dos quilòmetres a peu. De nit i amb la tempesta que es prepara...

Miro la casa. Sembla que serà el meu hotel particular per una nit.

M'instal·lo al menjador. Al sofà. No serà una suite de luxe, però és l'única zona mínimament habitable. La resta està bruta i plena de pols.

Estic baldat.

I, tan bon punt em cruspeixo les restes del dinar, m'estiro i em deixo portar.

Un ball de llamps il·lumina la sala segon sí, segon també. Tot i que els trons encara se senten lluny. Crec que la pluja arribarà ben entrada la matinada.

I l'encerto, perquè quan les primeres gotes piquen les finestres —i no semblen precisament petites—, ja són gairebé les dues.

Em llevo, mig adormit. Necessito fer un riu.

Llavors, a mitja feina, ho veig: per la petita finestra del lavabo, a través de la cortina d'aigua, puc veure una minsa llum que surt del cobert del jardí. Sé que queda lluny, a uns cinquanta metres, però es pot veure clarament.

Recordo vagament que, quan era petit, la mare hi tenia un hort petit, amb tomaqueres a l'estiu i algunes plantes aromàtiques que feien olor quan les

tocaves. Ara gairebé no es distingeix on començava el camí que portava fins al cobert.

La mare em tenia prohibit anar-hi.

I jo sempre he obeït aquesta ordre.

És en aquest moment que un fort cop em fa acabar de pressa. Ha estat al menjador. N'estic segur.

No surto corrent. No tinc ganes de topar-me amb res ni ningú.

Avanço enganxat a la paret. Amb calma i molta pausa. Gairebé no puc ni respirar.

Quan arribo al menjador, dono una ràpida ullada. Sembla que és buit, tot i que el llençol que havia posat damunt del sofà, ara està plegat damunt la taula.

—Però què collons...? Hola? Hi ha algú aquí?

No ho pregunto perquè em contestin.

I no ho fa ningú.

Això em dona una mica d'oxigen. La veritat és que el soroll podria haver estat qualsevol cosa, amb el vent i la pluja... però la natura no plega llençols. D'això n'estic molt segur.

Quan miro a terra, sota la taula, veig que hi ha l'antiga caixa que he trobat a l'habitació de la mare. En caure ha quedat boca avall, i tot el contingut escampat per terra.

—Si has vingut a robar, t'has equivocat de lloc —murmuro recollint-ho tot.

Però quan agafo la clau, la que he trobat a la caixa antiga, la que no sabia què coi obria i que en teoria havia guardat a la bandolera, em quedo de pedra. Ara hi penja una etiqueta: JARDÍ.

Està escrit a mà, amb una lletra moguda i desigual.

De pressa agafo la bandolera i començo a buscar. Estic força segur que he guardat la clau allà. És que fins i tot recordo el moment en què ho he fet. És impossible que aquella clau sigui la mateixa.

—És que és absurd...

Però, per molt que remeno i remeno, no trobo res. No pot haver estat un efecte òptic. Jo tenia la clau a la mà i l'he guardada a la bandolera.

Torno a pensar en la llum que he vist al cobert. Sé que he d'anar a mirar, però està diluviant i no em ve gens de gust. Allò ha de ser un fangar.

Llavors, no sé ben bé per què, torno a mirar la fotografia plegada. Ja no hi som la mare i jo, ara, al meu costat, hi ha dibuixat un altre nen. Una mica més gran.

I al darrere, escrit també a mà: LI HO DONO AL DIMONI PER CARITAT. JULIÀ.

Llegir aquest nom és com un cop de puny directe a l'estómac. Però no sé molt bé per què.

Ell era un amic imaginari. D'aquells que es tenen quan vius en una gran casa, aïllat de la civilització. Però als meus pares no els desagradava, al contrari, fins i tot recordo que algun cop havien interactuat amb ell.

Per què aquest neguit?

—Era inofensiu.

I arriba.

Després que la baldufa que he vist a la caixa, estigui rodant ara entre els meus peus.

Un record que em fa estremir: la mateixa baldufa que dona voltes. El botó blau del barnús que cau quan intento agafar-lo. Però soc petit. Molt petit. I no puc aguantar-lo.

Julià.

Un recurrent malson enterrat des de feia tants anys, que l'havia oblidat.

Julià.

Era estiu. Feia molta calor. I vam sortir a fer un passeig. Els pares sempre ens havien dit que el llac era perillós, però nosaltres no els vam fer cas. Jo era petit, crec que acabava de fer sis anys. Ell en tenia nou. Corríem per la vora del llac. Rèiem i saltàvem, fins que en Julià em va reptar. Va dir que no arribaria fins a l'embarcador dels ànecs. I tenia raó.

El meu germà va saltar per ajudar-me. Jo vaig intentar agafar-lo del barnús, però l'única cosa que vaig aconseguir va ser arrencar-li un botó. Blau.

A partir d'aquest dia, els meus pares van dedicar temps i esforços a fer veure que ell no havia existit mai.

I jo, santa innocència, només vaig pensar a fer una cosa: DONAR-HO AL DIMONI PER CARITAT.

Però ell no va tornar mai.

Les seves fotografies van desaparèixer. La seva habitació va ser reconvertida en despatx. La seva roba, el seu got... fins i tot la taula del jardí que havia construït amb maons.

Així va ser com el vaig oblidar. Em vaig convèncer que no era real i els meus pares ho van permetre. Potser van pensar que era el millor.

Em sento marejat i trigo uns minuts a reaccionar.

Des del finestrell de la cuina també recordo haver tingut una bona panoràmica del jardí. La porta del cobert es veu al fons, mig amagada entre les branques que han crescut davant seu. Recordo que la mare no em deixava entrar-hi quan era petit perquè hi havia eines i coses que podien fer-me mal.

—Era per això, mare?

Tremolo només de pensar què hi puc trobar. Però no marxaré de la casa sense esbrinar-ho.

Corro fins al moble de l'entrada, on la mare guardava la llanterna.

Malauradament, però, no funciona, les piles s'han oxidat.

Em poso la jaqueta i obro la porta que dona al jardí.

La pluja em rep amb una bufetada d'aigua freda a la cara. Fora, no hi ha ni un llum que funcioni i el camí fins al cobert pot arribar a ser molt complicat. Tot està ple de males herbes i bassals de fang que em dificulten el pas.

Però no marxaré sense saber qui o què m'espera al cobert del jardí.

Aparto les branques amb les mans. Intento recuperar l'equilibri quan rellisco per culpa d'una pedra. Esgotat i adolorit arribo fins a la porta, que em sorprèn, perquè no està tan rovellada com hauria imaginat.

La llum que veia des de la casa, està ara apagada.

Intento mirar dins, per la petita finestra que hi ha a una banda, però està massa bruta per a poder veure-hi res. Així i tot, em sembla percebre un lleu moviment.

—Hola! Julià, ets tu?

No sé per què ho he preguntat.

—Soc en Miquel.

Però tot continua igual. Quiet i silenciós.

Amb la mà tremolosa —i no només pel fred que tinc—, intento posar la clau al pany.

Entra.

Però no gira.

Ho provo una segona vegada, fent una mica més de força, però el mecanisme continua immòbil.

—No em rendiré, ho sents?

Continuo girant la clau cap a la dreta i cap a l'esquerra, cada vegada més de pressa, fins que, per fi cedeix lleugerament.

Em quedo quiet, amb la mà encara sobre la clau.

No sé per què, però abans d'intentar obrir la porta penso en la fotografia amb el nen dibuixat.

I si és ell? I si realment el dimoni el va tornar?

La idea em sembla tan absurda que gairebé ric.

Però llavors penso:

—Impossible... la mare m'ho hauria dit.

Empenyo la fusta amb el peu i la porta s'obre amb un grinyol llarg i metàl·lic que em fa apartar lleugerament el cap. Durant uns segons no entro, sinó que em quedo al llindar, mirant la foscor. Fa olor d'humitat, de fusta vella i de terra.

De petit aquell cobert em feia molt de respecte, perquè la mare sempre hi entrava amb pressa, agafava el que necessitava i tornava a tancar la porta, i jo havia acabat associant aquell espai amb alguna cosa que no em pertanyia. Em sorprèn comprovar que encara conservo una part d'aquella sensació.

Però no he arribat fins aquí per quedar-me fora.

La llum que emet la bombeta penjada del sostre és molt minsa. Però puc arribar a distingir una prestatgeria plena de llibres vells; un llit amb un parell de coixins petits; una butaca atrotinada davant la llar de foc, apagada; i... una ombra arreplegada darrere una cadira.

—Hola? Em dic Miquel.

De sobte, un objecte surt rodolant de sota la cadira. Fa un soroll lleu, de fusta rebotant contra el terra. En un primer moment retiro el peu, espantat, pensant que podria ser un animal, però quan la llum de la bombeta il·lumina la petita pilota vermella amb la qual jugava amb en Julià, se m'atura el cor. Aquell record... sempre l'havia tingut amb l'amic imaginari. Però la pilota és real. De goma dura i gastada.

M'ajupo a recollir la pilota, en silenci, i una mena de somriure histèric em neix als llavis. És llavors que veig la capsa de fusta.

—Has deixat tu aquesta capsa a l'habitació de la mare? —pregunto cap a la foscor—. Qui ets? Què vols?

Ningú respon, però mentre parlo, un llampec il·lumina el cobert a través dels vidres bruts. Durant un mil·lisegon, les parets cobren vida. Hi ha fotografies penjades per tot arreu. M'hi acosto com si m'hipnotitzessin. Som nosaltres. En Julià i jo, rient a la vora de l'aigua. Els pares, més joves, abraçant-nos a tots dos. I, just al mig, una foto on només estic jo, però ara veig clarament la silueta del meu germà dibuixada a mà al meu costat, amb un traç tremolós de retolador negre.

De cop, un fregadís sec trenca el silenci. L'ombra darrere de la cadira es mou, es desplaça lentament, però la llum és tan dolenta que soc incapaç de veure què collons fa. Un calfred em recorre l'esquena. Em poso nerviós, faig un pas enrere sense mirar i ensopego amb una caixa d'eines vella.

Caic de cop cap enrere, però abans d'arribar a terra, el costat dret del meu cap impacta directament contra la vora afilada de la prestatgeria de fusta.

I tot es torna fosc de cop.

Quan torno en mi, em sento completament estabornit. Em fa mal el cap i la boca té gust de ferro. Em costa enfocar la vista, però de seguida m'adono que una llum molt tènue il·lumina una petita taula que abans no havia vist. M'hi acosto arrossegant-me. A sobre, hi ha un munt de dibuixos fets a mà.

En agafar-los, la sorpresa m'atura els pulmons. Als dibuixos hi apareixen dos homes adults, somrient, abraçats, fent diverses activitats com si fossin dos germans que han crescut junts. En un d'ells, estan a la vora del llac que jo he esborrat durant vint anys: l'un porta un barnús blau i l'altre, un banyador. A sota, amb la lletra moguda i desigual de la fotografia, es pot llegir una frase: *«No vas guanyar l'aposta, Miquel. Vas perdre»*.

El cor em fa un xoc impossible de descriure. L'horror em puja pel pit, m'aixeco com puc, empenyent una cadira, i surto corrent del cobert, espantat, sense mirar enrere.

A fora, no plou, diluvia i la tempesta m'encega. Estic completament desorientat. La foscor és absoluta, només trencada pels llamps. Cames ajudeu-me, avanço a cegues pel fangar, agafant-me a branques per no caure, apartant amb les mans males herbes, fins que la vegetació s'obre i em trobo, de cop, a la vora del llac.

Aleshores em quedo quiet.

Allà, enmig de la foscor i sota la tempesta, veig la silueta del meu germà. Ha crescut. Té el cos d'un home adult, però d'una manera esgarrifosa: és alt, esquifit, amb els cabells xops enganxats al crani i el barnús blau estripat flotant al seu voltant com si estigués sota l'aigua. Es gira cap a mi molt a poc a poc, amb un moviment mecànic, i em clava la mirada. Els seus ulls no són ulls; són dues conques completament buides, fosques, sense cap mena d'expressió.

I llavors, la meva ment s'obre i recordo aquell estiu amb detall. El sol encegador damunt de l'aigua, la calor enganxosa de l'agost, la veu d'en Julià rient mentre em reptava perquè arribés nedant fins a l'embarcador dels ànecs. Recordo l'enveja, l'empipada perquè sempre guanyava ell, i com vaig saltar a l'aigua per demostrar-li que jo també era gran. Recordo els seus crits quan les forces em van fallar i vaig començar a enfonsar-me, les meves mans desesperades intentant agafar-me i recordo com, al final va ser ell qui va quedar enredat entre les algues mentre jo sortia a la superfície. No era un amic imaginari. I jo el vaig matar.

Faig un pas enrere, horroritzat de mi mateix, però el terra cedeix sota els meus peus. L'aigua gèlida em puja de cop fins als genolls i, en qüestió de segons, el llac s'empassa la vora. No és una il·lusió: l'aigua creix a una velocitat impossible, desbordant-se de les ribes, inundant el jardí. Intento girar-me per córrer cap a casa, però el corrent em desestabilitza i em tomba. L'única cosa que puc fer per no ofegar-me de cop és començar a nedar.

En aquest moment un llamp gegantí ho il·lumina tot. Ja no veig la riba, ni el cobert, ni la casa de la mare. Estic sol al mig del llac, lluitant contra unes onades braves que em colpegen la cara. L'aigua és molt freda.

Miro cap endavant i veig en Julià a la vora, però ara torna a ser el nen de nou anys. Gesticula des de terra ferm, movent els braços de manera frenètica, animant-me.

Sé que no podré aguantar gaire més. L'aigua està massa embravida i tan freda que em col·lapsa els músculs. Necessito aguantar-me en algun lloc. I ja sé on...

A pocs metres, entre l'escuma de les onades, apareix l'embarcador d'ànecs. La fusta apareix i desapareix per les onades, però estic segur que hi puc arribar.

En fi, potser al final podré guanyar l'aposta.

Nedo i nedo contra corrent, esquivant les branques i les fulles que suren a la deriva. M'és molt difícil mantenir el rumb.

—Tu pots, Miquel!

En Julià m'anima, sí, però la seva veu és mecànica i sense cap emoció.

I toco fusta, aferrant-me a ella. Amb les últimes forces que em queden, clavo les ungles a la superfície relliscosa i pujo damunt de l'embarcador. Em quedo estirant un segons, panxa enlaire, tossint, respirant amb dificultat, mentre la pluja em colpeja la cara. Estic esgotat, però feliç.

No sé per què, però una rialla histèrica i feliç se m'escapa de la boca.

Ho he aconseguit.

—Hi he arribat, Julià! —crido cap al buit— Ho he fet! He guanyat!

De sobte, un cruixit sec sota meu em fa deixar de respirar durant un segon, tallant-me el riure en sec. La fusta vella i podrida cedeix sota el meu pes. Les taules es trenquen i m'enfonso al llac.

Intento bracejar desesperadament per tornar a la superfície, però l'aigua gèlida em paralitza els pulmons. Algues gruixudes se m'enreden a les cames i em tiren cap avall amb una força sobrenatural. Cap al fons.

A través del mirall tèrbol de l'aigua, abans de perdre la consciència, veig la silueta d'en Julià. No es mou. No reacciona per ajudar-me. Només obre la boca i la seva veu, clara i ressonant fins i tot sota el llac, pronuncia aquestes paraules:

—LI HO DONO AL DIMONI PER CARITAT!

Aquest cop no puc fugir.

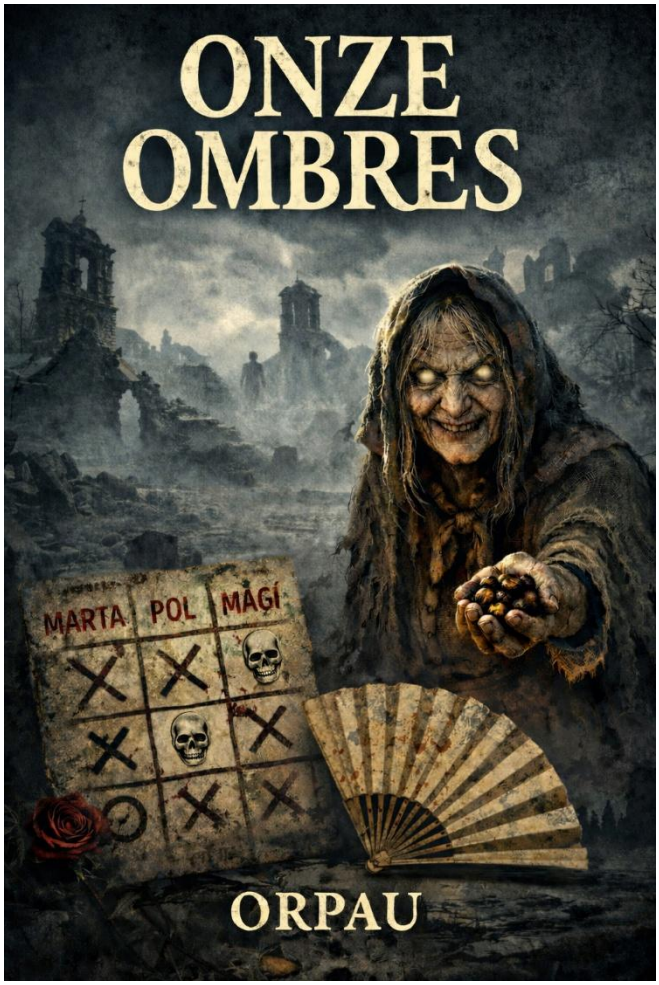
L'endemà al matí, el cel s'ha aclarit. La tempesta ha passat i el sol il·lumina el jardí abandonat.

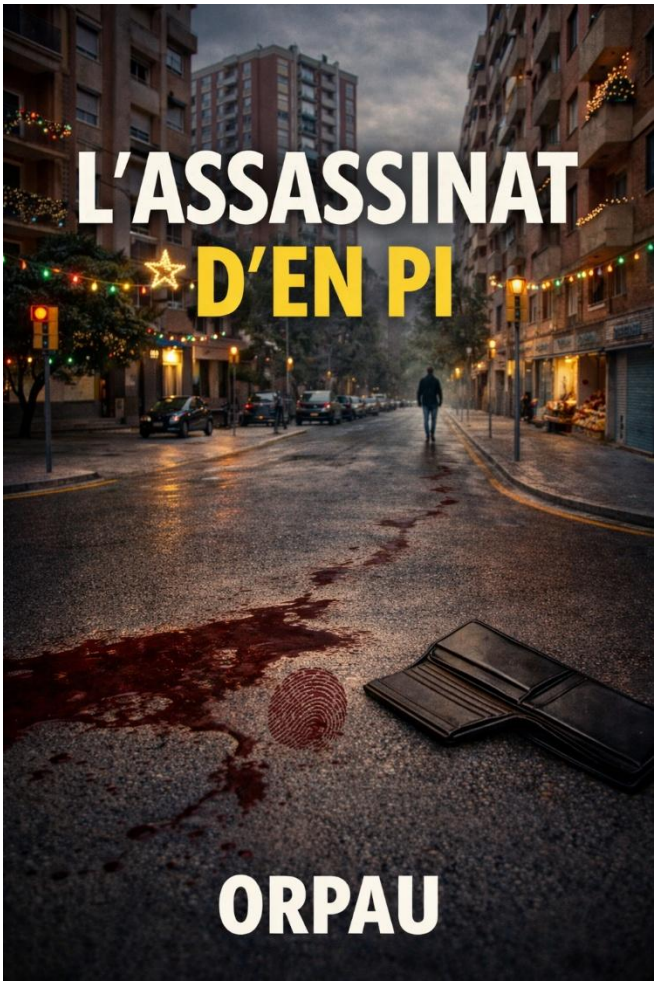
A la vora del cobert, asseguts de costat damunt de la taula de maons, hi ha dos homes adults. Van vestits iguals i no es mouen. No parlen. No riuen. Es limiten a mirar la casa, asseguts l'un al costat de l'altre, com si haguessin estat esperant aquell moment durant molts anys.

A terra, una pilota vermella descansa. Al seu costat una vella baldufa de fusta gira, lenta i obstinada, com si algú acabés de donar-li corda.

Tornen a estar junts, per caritat.

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT